

QUADERN.

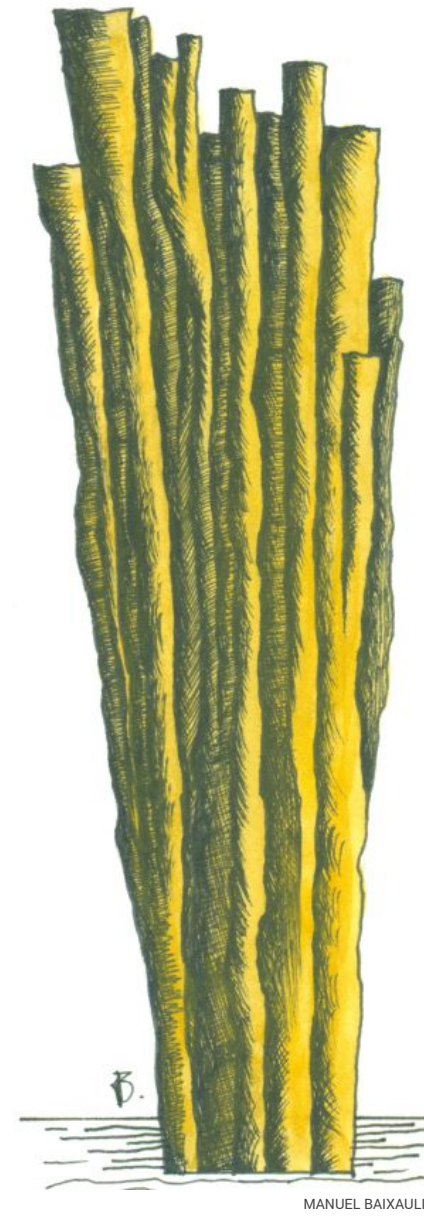
NOTES DE CAMBRA

Una illa

Aquesta secció ha tingut tot l'aire d'un dietari, un dietari en obert

MANUEL BAIXAULI | 29 ABR 2015 - 10:30 CEST

Archivado en: Literatura catalana Comunidad Valenciana Literatura España Cultura

Qui m'ho hauria dit, que un dia escriuria columnes en un diari! És, aquesta, una aventura que no he buscat, que m'ha succeït. Afortunadament. A l'escriptura vaig arribar, tímid, arrupit a l'ombra, des de la pintura, i, des de la primera línia fins ara, sempre l'he considerada, per damunt de totes les altres accepcions que pot tindre, un art. I, acostumat al fet que l'art interesse a poquíssima gent, en tenia assumit el caràcter minoritari. Quan pensava en l'escriptura ho feia en forma de contes, relats o novel·les, mai en articles de premsa, que em semblaven aliens al meu tarannà eremític. Fou Adolf Beltran, ànima del *Quadern*, qui m'incità a escriure per al seu diari, primerament de manera ocasional, després amb regularitat, en una secció fixa, i fou també ell —o potser Martí Domínguez, o potser ambdós— qui més endavant volgué aprofitar també la meua condició de pintor perquè il·lustrara els meus propis escrits. I així, quasi sense adonar-me'n, m'han passat set anys. Recorde com patia, les primeres voltes, per encaixar el text al nombre de caràcters prescrits, i també recorde com, amb el temps, no em calia ni comptar-los, perquè els ajustava de manera intuïtiva. Tot s'aprén, amb la repetició, i ara només em cal saber de què vull escriure, o trobar simplement una primera frase, perquè la font rage amb fluïdesa fins al punt final. Acabe d'escriure, espontàniament, la paraula clau d'aquest article: final. Aquesta és segurament l'última, o la penúltima, columna que publique en el *Quadern* del País Valencià, perquè aquest *Quadern* desapareix. Per si de cas fóra l'última, no volia perdre l'oportunitat d'acomiar-me. Si mire enrere i faig balanç, hi veig un munt d'escrits on he tractat temes molt diversos relacionats, sempre, amb la cultura o amb allò que la influeix o la condiciona. Hi ha humor, cabreig, apologia de la nostra llengua i de l'art d'alta volada —de sobres sabeu que sóc, segons els democratitzadors o banalitzadors de la cultura, un elitista, i que pense que la cultura d'alta volada és la que allibera i dona prestigi a un país—; hi ha, també, alguna idea fixa, alguna relliscada i no poques contradiccions. Vista amb perspectiva i a l'engròs, la meua secció en el *Quadern*, intitolada “Notes de cambra”, té tot l'aire d'un dietari, un dietari en obert, que ha tingut molts més lectors dels que hauria tingut si es publicava en format llibre. M'ha sorprès la repercussió imprevista dels textos: alguns que pretenien ser provocacions o espurnes per al debat han passat en silenci, mentre que uns altres que he escrit mirant-me a l'espill —potser perquè no trobava tema— han tingut un eco multiplicat. M'agrada cremar etapes, canviar,

renovar els reptes. Un no ha de fer sempre la mateixa feina. Quan una cosa es fa durant massa temps, es perd —si més no, és el meu cas— la il·lusió i el desig. Cal buscar, sempre, el costat fresc del coixí. Personalment no visc la fi de les “Notes de cambra” com una desgràcia, sinó com una oportunitat d'encetar nous camins. Això no significa que no m'afecte la desaparició del *Quadern*. Ben al contrari: ho considere una catàstrofe cultural entre nosaltres. Una de més. El *Quadern* ha estat una illa dins d'*El País*, però també una illa dins del País Valencià. Una illa petita, exquisida, magníficament governada, que exemplifica l'horitzó cap on hauríem d'adreçar-nos si volem que aquest País arribe a

ser, algun dia, en comptes de la sucursal submisa d'un Estat caspós, un País civilitzat, sobirà, modern, culte i amb autoestima. El mèrit, el valor d'aquesta illa insòlita a punt d'enfonsar-se, prové de tots els qui hi hem col·laborat, del seu destre governador i, és clar, dels qui fidelment l'heu seguit: vosaltres, els qui sou a l'altra banda, els qui ara mateix llegiu, des de qualsevol racó d'aquest petit País, o potser des d'un altre lloc ben llunyà, aquesta última frase.